

I. nagrada

IMAM PRAVO, U STVARI, NEMAM GA

Sjedila sam u kutu sobe pokušavajući odagnati loše misli o sutrašnjem „danu D“ i suzdržati suze kako me ne bih čula sestrice. Iako, to je bilo jednostavno nemoguće pokraj mog oca koji mi je svakih pet minuta prijetio, upozoravao me i govorio što će se dogoditi ako padnem. Kao da to već nisam i sama znala. Jer kao nagradu njemu, trebam dati sve od sebe, inače, za njega više neću postojati. Sve mi je pružio, kad bih mu samo znala uzvratiti, bio bi zahvalan. Nisam ni slušala više. Isprazne riječi koje dolaze iz jednog bezdušnog i omraženog bića koje sam prezirala. Uzela sam notes, gledala u svoje balerinke i linije, oblici i sjenke su samo potekle iz tanane mi ruke. Pregledala sam torbu još jednom, očistila i spremila cipelice. Sestra me promatrala s vrata. Samo sam je poljubila za laku noć, moju najveću utjehu i nadu. Jedino me ona razumjela, a bila je još nedužno dijete.

Sutradan, u prostoriji za audiciju smetali su mi nenasna gužva, buka i žamor. Našavši se na pozornici, sve je stalo, muzika Chopinovog Nocturna odjekivala je cijelom salom, a u mojim ušima je poprimala divne tonove slobode. Kao što je bilo i očekivano, našla sam se među prvima na popisu primljenih u čuvenu „Navarovsku“, rusku umjetničku školu Maksimilijana Odeckog, slavnog baletana iz 80-ih godina. Dobiti stipendiju za takvu školu, bio je san svih umjetničkih duša ovoga svijeta, budućih balerina i baletana, pijanista, pjevača ili slikara. S osmijehom na licu, krenula sam do tatinog sjedišta vidjeti njegovu hladnu reakciju koja je potvrđivala moje sumnje i strahove. Neću doživjeti da osjetim ponos u njegovim riječima, moguće je samo osjetiti bolne šamare na crvenim obrazima i prijetnje zasnovane na glupostima koje nikad ni ne radim. Bez obzira na moje protivljenje i sestriño histeriziranje, preselili smo se u gradić

Malnovski, blizu Akademije, kako bih se neometano mogla koncentrirati na ples i izgradnju ugleda među najcjenjenijim profesorima. Život mi se sveo na balet, učenje i opet vježbanje. U stankama sam se opuštala crtajući nove prizore, krišom, kako nitko ne bi otkrio. Škola je imala prostrano dvorište i stajala je na brdu s kojeg se pružao predivan pogled na Malnovski. Malene, tipične kuće, bijele boje, s drvenom ogradom i prozorima, bile su domovi ugodnim ljudima koji su se divili nama strancima i poštivali svakog posjetitelja. Atmosfera koja se rijetko sreće. U tim kratkim trenucima radosti osjećala sam kako pripadam ovdje, među dobre ljude i moje crteže. Ne želim da ikad prestane. Ne mogu se vratiti tamo gdje me steže svaki pokret, glas, dodir. Ne želim pripadati razmaženoj djeci s pretjerano ambicioznim roditeljima. Tako je sve bolesno, puno mržnje i jada. Mizerno je naše društvo. Profesor više dok priča, misleći kako je to posve normalno i kako ponižavajući druge uzdiže sebe. Ljudi su bezosjećajni i misle samo na moć. Novac pokreće sve. Postupke, opravdane ili neopravdane, dopuštene ili ne. Nije važno, važna je pobjeda. Stav moga oca. Protiv toga ne mogu i ne smijem. Nije me nikad pitao želim li plesati, pokazao mi je, doduše kaznama, kako moram. Rekli su mi više puta kako su moji radovi prekrasni i ispitivali me otkud mi toliko mašte, vještine ili hrabrosti? I uvijek im se nasmiješim i nastavim svojim putem.

Jedan slučajni događaj u meni je probudio nadu za ostvarivanje sna. Vidjela sam svoj crtež, panoramu Malnovskog, u časopisu Akademije. Ostala sam zgrožena i preplašena u istome trenutku. Kako će ljudi reagirati, što će reći otac? Profesor likovne umjetnosti me odmah pozvao i rekao kako bi rado volio da se pridružim skupini koju poučava. Tako bi mi iduće godine, umjesto baleta, njegov predmet postao glavni. Otišla bih u njegovu Akademiju, sama, bez oca. Događaji iz narednih dana su prošli kao u magli. Sjećam se pokoje riječi: „Ne, ne dolazi u obzir. Ja ti branim! Ja sam tvoj staratelj i ja znam što je najbolje za tebe. I nitko mi

te neće oduzeti!“ . I ja više nisam imala pravo glasa. Budućnost mi je ispisana, moram se barem truditi da postane i moja. I letjela sam, u bijeloj baletnoj haljinici kroz vrijeme, bez nade, sna i volje. Lagano, kao na krilima, odlepršala sam...

Sara Dulić, 3.f